

ادبیات کودک در خاور دور

o شیلاری

o شهلا انتظاریان

o The word of childrens Literature

یافته و کتاب‌های انتخاب شده، شامل جشن‌ها و قصه‌های عامیانه و داستان‌های معاصر بوده است.

کشورهای تایلند، فیلیپین، سنگاپور، مالزی و اندونزی در انجمن ملت‌های جنوب آسیا، ASEAN (Association of southeast Asian Nations) نیز در میزانی کوچک با یکدیگر در زمینه پروژه‌های کتاب‌های کودکان و مرجع همکاری دارند که هماهنگی آن به عهده مرکز ترویج کتاب (Book Development Center) از بخش‌های وزارت آموزش در بانکوک است. «آب، آب در همه جا» (۱۹۸۵) (water Everywhere) و «جشن عروسک» (۱۹۸۵) (Dolls Party)، نمونه‌هایی از تولیدات ASEAN، کتاب‌هایی با تصاویر رنگی و کیفیت بالا و حاوی اطلاعاتی درباره هر یک از شش کشور شرکت کننده است. کودکان، از طریق مطالعه «جشن عروسک»، درباره خانه‌ها، غذاها و لباس‌های گوناگون کشورها اطلاعاتی کسب می‌کنند و چگونگی احوال‌پرسی کردن مردم آن کشورها را یاد می‌گیرند. «آب، آب، در همه جا» در توصیف نحوه استفاده از آب در صنعت سرگرمی‌ها و جشن‌های مرتبط با آب است و اطلاعاتی درباره گیاهان و زندگی جانوری در اختیار مخاطبان قرار می‌دهد. در اکثر کشورهای خاور دور، علی‌رغم مشکلات موجود، آینده‌ای درخشان در ادبیات کودک پیش‌بینی می‌شود.

مغولستان

مغولستان، سابقه‌ای طولانی در قصه‌گویی شفاهی دارد و اکثر کودکان، در سال‌های اولیه عمر خود، قصه‌های محبوب «مادیان سفید تسوت» (The white mare of Tsut)، «شتر سفید کوچک یتیم» (The white little orphan Hare) و یا شعر «خرگوش جوان» (The Young Hare) را شنیده‌اند که شعر اخیر، به توصیف درد ورنجی می‌پردازد که خرگوش در طول رشد خود متحمل می‌شود. وحشت از شکار شدن توسط سگ‌ها، تیرشکاری و یا گرفتار شدن در چنگال پرنده‌ای شکاری.

وضعیت مطالعه و انتشار کتاب‌های کودک در کشورهای مختلف خاور دور، تفاوت‌های فراوان دارد. عموماً سطح ادبیات هر کشور، بسته به میزان ثروت آن است. برخی از کشورها، غرق در کتاب‌های کودک آمریکایی و انگلیسی‌اند و برای تولید کتاب‌های بومی کودکان، ناچارند علیه جریان وارداتی مبارزه کنند. نویسندگان کشورهای چین و سنگاپور، به طور خاص، متأثر از نویسندگانی هم‌چون انید بلایتون هستند. تفاوت در شرایط سیاسی کشورها نیز بسیار زیاد است. برای مثال نگرش رایج در چین، مغولستان و ویتنام نسبت به ادبیات کودک، بسیار مثبت است و مطالعه فعالیتی همگانی به شمار می‌رود. زندگی در ثروتمندترین کشورها از جمله ژاپن و سنگاپور، پرتکاپو و کتاب‌های کودک یاریگر روند آموزشی آن‌هاست. سابقه ژاپن در ورود کتاب‌های غربی و ترجمه آن‌ها، طولانی و صدور کتاب به غرب نیز چشمگیر است. واردات کتاب‌های کودک انگلیسی و آمریکایی به سنگاپور هم فراوان است و چون نیازی به ترجمه ندارند، ناشران محلی کم‌تر به رقابت می‌پردازند.

با این حال، کشورهای هم‌مرز برای رفع مشکلات موجود در زمینه نشر کتاب‌های کودکان، با کیفیت بالا، همکاری‌های مشترکی دارند. پروژه انتشارات آسیایی، Asian Co-Publication Programe (APC) که در سال ۱۹۷۳ آغاز به کار کرد، با مرکز فرهنگی آسیای یونسکو در توکیو (UNESCO (ACCU)) همکاری می‌کند. هدف این پروژه، تولید کتاب‌های مصور و تا حد امکان ارزان برای آن دسته از کشورهای آسیایی است که مشکل کمبود کاغذ دارند. انتخاب عناوین مناسب و موضوع‌ها، به عهده جمعی متشکل از کارشناسان خبره ۲۳ کشور است. تصاویر و دست‌نوشته‌ها به زبان انگلیسی به ACCU تحویل داده می‌شود و تحت سرپرستی یک ویراستار انگلیسی، آماده چاپ می‌گردد. سپس ACCU فیلم آن‌ها را تکثیر و در میان سازمان‌های ملی کشورهای شرکت کننده توزیع می‌کند تا متون به زبان‌های بومی ترجمه شود و به صورت کتاب در آن کشورها منتشر و پخش گردد. از سال ۱۹۹۰ تا امروز ۲۲ عنوان کتاب در ۲۶ کشور و به ۳۸ زبان انتشار

تاریخ مرموز مغولستان (The Secret History)، تاریخ و ادبیات شفاهی قدیم مغول‌هاست که برای اولین بار، در قرن نوزدهم به رشته تحریر درآمد و شامل داستان‌های فراوان و متنوعی درباره مبدأ و منشأ مغول‌ها، زندگی و اعمال چنگیزخان، قصه‌های پریان و قصه‌های حکیمان مشهور است. داستان «مادر آلان گوا» (Alan Ghua Mother)، داستانی که نمونه‌های مشابه آن را در سایر کشورها نیز می‌توان دید، داستان مادری است که پنج پسرش را فرا می‌خواند تا به آن‌ها نشان دهد که «اگر با هم باشیم، شکست نمی‌خوریم». هر کدام از این پسرهای می‌تواند یک تیر را بشکند، ولی هیچ یک توان شکستن همه تیرها را با هم ندارد. این کتاب از هنگام بازنویسی آن توسط سندین دامدینسورن (Cendiln Damdin suren) در میانه قرن بیستم، از زبان مغولی باستان به زبان امروزی، بارها برای مخاطبان کودک خود تجدید چاپ گردیده است. در سال ۱۹۹۰ چاپ جدید آن، با تصاویر رنگی، توسط اس. میژیدوژ (S. Miziddrorz) و با تصاویر سیاه سفید اس. توربورام (S. Torburam) منتشر گردید. در همان سال، چاپ رنگی کتاب Tovu Altan یا خلاصه طلایی (Summary)

(The Goden) نیز برای کودکان منتشر شد. این کتاب در قرن هفدهم نوشته شده و داستان‌های آن مشابه داستان‌های تاریخ مرموز مغولستان است.

ناتساگورگ داشدورگ (Nasagdorje Dashdorje)، بنیان‌گذار ادبیات نوین مغولستان است که در سال ۱۹۲۵، کتاب «سرودخوانان پیشرو» (Pioneers Hymn) را برای کودکان نوشت. نویسندگان کودک این کشور، از سال‌های دهه ۱۹۵۰ وارد این حوزه گردیده‌اند. نویسندگانی هم‌چون T.s. Damdinsuren که کتاب‌های «اردوگاه پیشرو» (Camp Pioneer) و «قصه آرزوها» (A Tale of Wishes) از آن اوست و U. Basan، نویسنده «چلچله طلایی» (The Golden Swallow)، از سایر نویسندگان مخاطبان بیشتری جذب کرده‌اند.

در ادبیات مغولستان، حیوانات همواره نقش اساسی داشته‌اند و گوسفند، سگ، اسب، شتر و گاو را در داستان‌های کودکان به کرات می‌توان دید. اکثر کودکان، شعر «بره تنبل من» (My tardy Lamb) را از حفظ هستند. این شعر، محبوب تمامی کودکان مغولی است؛ کودکانی که اخلاف پرورش دهندگان گله هستند. گرچه آثار هانس کریستیان آندرسن، مارک تواین، آسترید لیندگرن و سایر نویسندگان در مغولستان شناخته شده است، گمان می‌رود کتاب‌های دارای تصاویر و شخصیت‌های آشنا، برای کودکان مغولی مهم‌تر باشد. (L. Tudev)، برنده جایزه ملی ادبیات برای کتاب‌های «غرور بی‌ارزش

ادبیات کلاسیک اندونزی، متأثر از ادبیات سانسکریت، عربی و فارسی است. در چند سال اخیر، بازنویسی داستان‌های قدیمی به صورت ادبیات کودک انجام‌گردیده است

مالزی علی‌رغم برخورداری از میزان بالای سواد، در حقیقت کشوری کتابخوان به شمار نمی‌رود و با مشکلات فراوانی از جمله تأکید بیش از حد بر آموزش کتب درسی و فقدان شبکه‌های توزیع کتاب در مناطق روستایی روبه‌روست

است» (vanity is worthless) (۱۹۷۷) و «کشف دنیا» (۱۹۷۸) (the World Discovering)، برای سرگرم ساختن کودکان، داستان‌هایی درباره دوران کودکی خود، چه در مدرسه و چه خارج از آن و در میان کوه‌های مغولستان، نوشته است. کتاب «ضربه تازیانه» (The snap of the whip) (۱۹۶۸) نوشته P. Harloo، حاوی سه داستان درباره زندگی مغولان چادرنشین و کودکان آن‌هاست. جایزه «کره اسب طلایی» (Colt The Golden)، برای تشویق نویسندگان به خلق آثار هنری خاص کودکان در نظر گرفته شده است که هر دو سال یک بار، به آثار برجسته در زمینه‌های تألیف، تصویرسازی و تولید فیلم‌های کودکان اعطا می‌گردد.

ویتنام
ادبیات کودک ویتنام را با یک عبارت مشخص می‌توان توصیف کرد: آماده‌سازی برای بلوغ، از طریق تشویق آنان به کار و آموزش و عشق به کشور.
کتاب‌های خردسالان و کودکان پیش‌دبستانی، شامل داستان‌های حیوانات، قصه‌های عامیانه و افسانه‌ها و مضامینی هم‌چون عشق، زیبایی، عدالت و صداقت است که از آن میان، کتاب chep con Trong Rvong Lua نوشته Nguyen، مثالی در خور توجه، به حساب می‌آید.

شخصیت‌های اصلی داستان‌های واقعی برای مخاطبان بزرگ‌تر، یا کودکانی هستند که در مطالعه از سایرین پیشی گرفته‌اند و یا در جنگ با دشمن، در کنار افراد بزرگ‌تر قرار دارند و در سازندگی کشورشان سهیم می‌شوند. و یا بزرگسالانی نمونه مانند والدین شایان تقلید، آموزگاران برجسته و سربازان متعهد و با وفا. شخصیت اصلی کتاب‌هایی که با مضمون میهن‌پرستی نوشته شده‌اند، کودکی شجاع و با تدبیر است که به عنوان قاصد در خدمت ارتش قرار می‌گیرد و نویسندگان، ضمن تأکید بر شجاعت کودک، به توصیف روستاهای زیبا و آداب و رسوم مردم نیز می‌پردازند. نمونه‌های جالب و سرگرم‌کننده این‌گونه کتاب‌ها، در فضای جنگ علیه فرانسویان و آمریکاییان، عبارتند از «چریک‌های کوچک در دین بنگ» (Dinh Bang Little Guerrillas at) نوشته کوآن ساچ (Kuan Sach) و «تفنگ پدر بزرگ» (Grandfathers Gun) نوشته هرپوانگ (HoPhuong).

علاوه بر موارد بالا، بعضی داستان‌ها به فضای محیط مدارس می‌پردازند؛ از جمله «مدرسه دوست داشتنی من» (Beloved School My)، نوشته لی خوا هوآن (Le khao Hoan) که تلاش کودکان برای فائق آمدن بر مشکلات را توصیف می‌کند و بر لذت حاصل از رشد و پیشرفت تأکید دارد.

مالزی

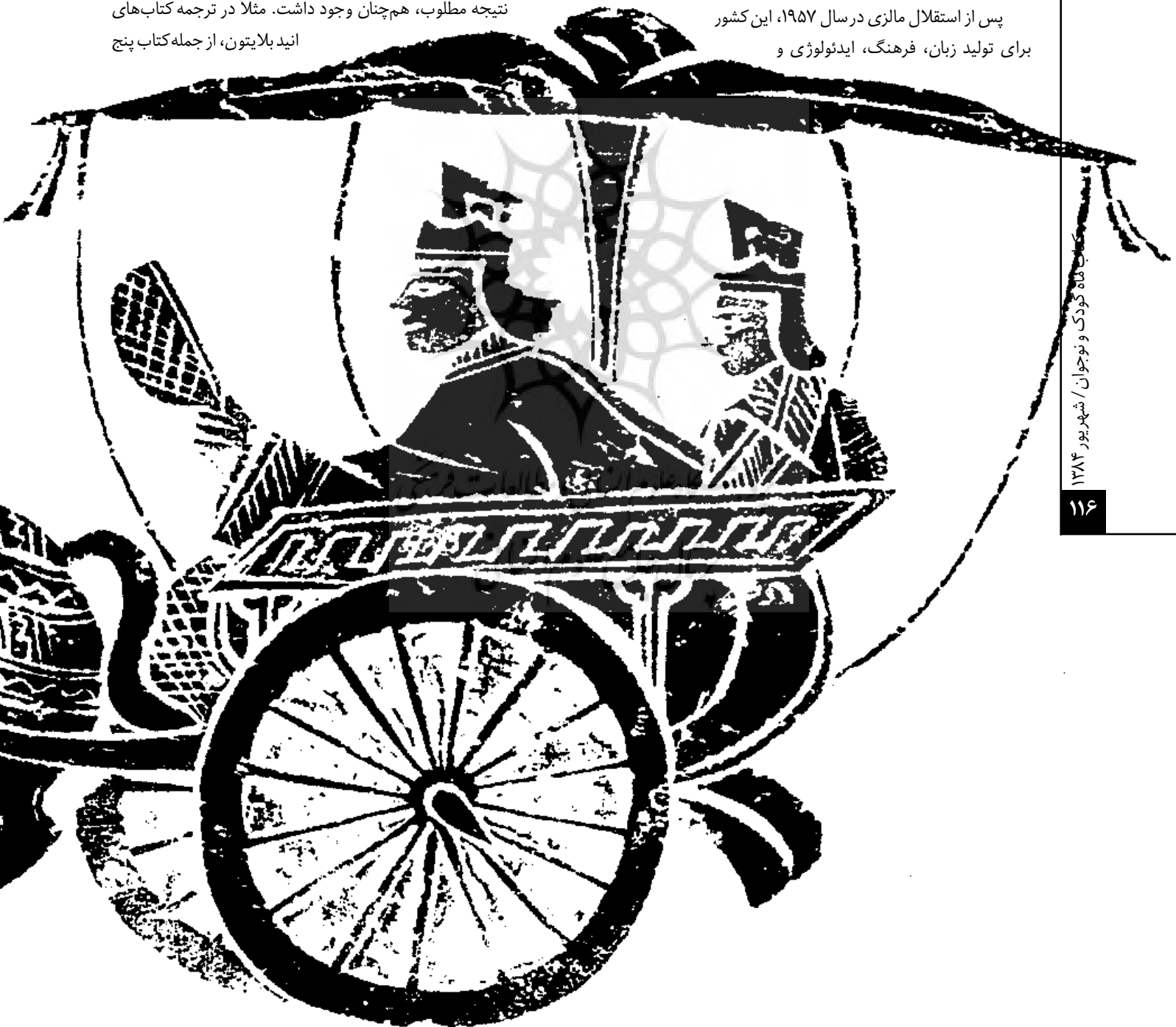
مالزی نیز مانند اکثر کشورها دارای روایات شفاهی فراوانی است. قصه-گوها که آنان را Penglipurlana می‌نامند، برای قصه‌گویی از دهکده‌های به دهکده دیگر می‌رفته‌اند. این قصه‌ها می‌توانست درباره آهویی مضحک و ترسو، به نام «سنگ کانسیل» (Sang Kancil) و یا داستان‌های عامیانه و خنده‌داری درباره ساده‌لوحی کم عقل، به نام «پاک پاندر» (Pak Pandir) و یا سرایدار کم شانس یک مسجد، به نام «لی‌بای مالانگ» (Malang Lebai) و یا قصه‌های عامیانه عاشقانه‌ای باشد که برگرفته از حماسه‌های هندوهاست؛ مانند «رامایانا» (Ramayana) و «ماهاباراتا» (Mahabharata).

از هنگام بهره‌برداری از منابع طبیعی، چینی‌ها به منظور کار در معادن و هندی‌ها برای کار در مزارع کشت کائوچو وارد مالزی شدند و آموزگاران چینی و هندی، با خود کتاب‌های شان را وارد این کشور کردند. پس از استقلال مالزی در سال ۱۹۵۷، این کشور برای تولید زبان، فرهنگ، ایدئولوژی و

وجه ملی سیاست‌هایی اتخاذ کرد. در این راستا، قصه‌های عامیانه و قدیمی مالزی و افسانه‌هایی درباره قهرمانان مالزیایی باستان، هم چون «هانگ توآ» (Hang Tuah)، «هانگ جبات» (Hang Jebat)، «تان پراک» (Perak Tun) و «پنگلیما آوی» (Panglima Away) رواج یافت و زبان کشور مالزیایی شد. البته صحبت به زبان‌های انگلیسی، چینی و تامیلی هنوز هم رایج است.

اداره ادبیات ملی بر این باور بود که ادبیات بومی، عاملی مؤثر در کسب هویت ملی است. لازم بود کتاب‌های کودک، مروج میهن‌پرستی، آشنایی با گروه‌های قومی مختلف، تعهد اجتماعی به منظور تأمین حداقل رفاه و اعتبار بین‌المللی گردند. کودکان برای خلق خودانگاره‌های مثبت، به داستان‌هایی نیاز داشتند که یاری‌گر آن‌ها در درک اتفاقات پیرامون‌شان باشد.

تشویق و حمایت از ناشران محلی، لازمه ایجاد چنین دیدگاهی بود. گرایش به ترجمه کتاب‌های کودک به زبان انگلیسی، با وجود دربرداشتن نتیجه مطلوب، هم‌چنان وجود داشت. مثلاً در ترجمه کتاب‌های انید بلایتون، از جمله کتاب پنج

بلند آوازه (Famow Five)، تغییرات چشمگیری در زمینه اسامی شخصیت‌ها صورت گرفت؛ بدون آن که فضای فرهنگی داستان تغییر یابد؛ طوری که محمد، ابراهیم و فاطمه که از قرار معلوم مسلمانانی معتقد بودند، برای صبحانه ژامبون خوک و تخم مرغ صرف می‌کردند! با این حال، چند اثر خوب و خلاقانه تولید شده است. برای مثال، کتاب تصویری تمام رنگی و جالب «شکارچی پرنده» (Bermata satu Burung) (۱۹۷۲)، از قصه‌های عامیانه اندونزی، به زبان انگلیسی و مالزیایی منتشر گردیده است.

مالزی علی‌رغم برخورداری از میزان بالای سواد، در حقیقت کشوری کتابخوان به شمار نمی‌رود و با مشکلات فراوانی از جمله تأکید بیش از حد بر آموزش کتب درسی و فقدان شبکه‌های توزیع کتاب در مناطق روستایی روبه‌روست.

سنگاپور

سنگاپور جزیره‌ای با حکومت جمهوری و متشکل از ملیت‌های مختلف، از جمله چینی (۷۶ درصد)، مالزیایی (۱۵ درصد)، هندی (۷ درصد)، آسیایی - اروپایی و سایر اقلیت‌ها (۲ درصد) است. نزدیک به یک چهارم جمعیت کشور، زیر پانزده سال هستند و مردم از سطح سواد و رفاه نسبتاً مطلوبی برخوردارند. زبان اداری این کشور انگلیسی است، ولی زبان‌های چینی، مالزیایی و تامیلی نیز رسمی شناخته می‌شوند.

شرح کتاب‌های کودکان در این کشور مختصر است. اکثر کتاب‌ها وارداتی‌اند؛ کتب

چینی از تایوان، هنگ‌کنگ و چین، تامیلی از جنوب هند، مالزیایی از مالزی و انگلیسی از آمریکا و انگلستان. تهیه این کتاب‌ها از کتاب‌فروشی‌ها و کتابخانه‌های عمومی به راحتی صورت می‌گیرد. دسترسی آسان به کتاب‌های وارداتی، مانع بهبود شرایط است. فقدان ناشران بومی نیز به دلیل جمعیت کم، چندزبانه بودن و این واقعیت است که اکثر مردم به خرید کتاب‌هایی با ارزش آموزش صرف علاقه دارند. میزان انتشار کتاب‌های کودکان در کشور سنگاپور و کیفیت محتوایی و ظاهری آن‌ها معمولاً پایین است.

البته کتاب‌های کودکان، به زبان چینی، از این قاعده مستثنی است. سنگاپور در پروژه ACP شرکت دارد و متون انگلیسی، به زبان چینی ترجمه گردیده‌اند. مجموعه «مون گیت» (The Moongate Collectian)، (۱۹۷۲) از سری کتاب‌های تصویری به زبان چینی و براساس داستان‌های عامیانه است. «فیل سفید» (The white Elephant)، اقتباسی از یک قصه عامیانه برمه‌ای، در سال ۱۹۷۳ برنده دیپلم افتخار جشنواره دوسالانه تصویری براتیسلاوا شد. کتاب اشعار کودکان (gei hai zimen De shi) (Xie) سروده چو کوک چان (Chew kok chan) که مجموعه شعری به زبان چینی و عموماً درباره چشم‌اندازها و موسیقی سنگاپور و دارای تصاویر رنگی است، برنده جایزه شورای ملی ترویج کتاب شد که جایزه ملی سنگاپور برای کتاب‌های کودکان به زبان چینی است، کتاب «حلزون جادویی» (Tian Lvo zi) ۱۹۷۹، یکی از

قصه‌های فراوان عامیانه است که توسط هوانگ یو زو (Yue zhu Hvang)، به زبان چینی بازنویسی و سپس به زبان‌های انگلیسی و مالزیایی ترجمه شده است.

کتاب‌های انید بلایتون، منبع سرگرمی و لذت چهار نسل از سنگاپوری بوده است و به دلیل عمومیت داشتن این آثار، نویسندگان محلی، با الهام از آنها، داستان‌های مشابهی نوشته‌اند. داستان زخم روی گونه چپ ۱۹۷۴ (Pipi kirinya Bercalar)، نوشته محمد عارف احمد (Ahmad Muhammed Ariff)، به زبان مالزیایی، درباره همکاری گروهی از کودکان با پلیس، برای دستگیری مردی است که در تعدادی از سرقت‌های یک منطقه دست داشته است.

«جسی وی» (Jessie wee) و «بسی چوا» (Bessie chuah)، دو تن از نویسندگان برجسته کودکان سنگاپوری، مؤلفان «مجموعه عنکبوت» (The spide series) هستند. این مجموعه شامل داستان‌هایی کوتاه درباره همان گروه از کودکان، به زبان انگلیسی و با فرمول و طرحی کلیشه‌ای است. این گروه متشکل از یک مالزیایی به نام علی، یک هندی به نام سیوا (Siva)، دو کودک چینی به نام‌های سوچانگ (Su chang) و بون لیونگ (Boon Liong) است.

آن‌ها ساکن مکانی متروک در قریه‌ای مالزیایی هستند و در دنیایی قدیمی به سر می‌برند که کودکان امروزی سنگاپور که اغلب آن‌ها ساکن آسمان خراش‌ها هستند، شناختی از آن ندارند.

به نظر می‌رسد نویسندگان کودک، در تنگنای خواسته‌های ناشران قرار دارند و آن‌ها نیز به نوبه خود، تحت تأثیر انتظارات و خواسته‌های والدین هستند. حتی در شادترین داستان‌ها، عناصر آموزشی تزییق گردیده است. البته چند کتاب، با کیفیت بالا، برای کودکان وجود دارد.

جسی وی نیز چند کتاب تصویری برای کودکان پیش از دبستانی نوشته است. کتاب «خانه‌ای در آسمان» ۱۹۹۲ (A Home in the sky) و «به یک دوست نیاز دارم» ۱۹۹۲ (A friend in Neek) به تصویرگری لی کولینگ (Lee Kowling) و حمایت شرکت حمل و نقل بین‌المللی آمریکا، به فضای آسمان خراش‌ها اختصاص دارد. دیوید لوی (David loy)، داستان‌های فانتزی بسیار خوبی نوشته است؛ «پاتریک و بیشه‌زار حیوانات» (۱۹۸۱) (Patrick and the Animal Bushes in Singapore) و «آخرین ترول در سنگاپور» (The last troll) ۱۹۸۳، داستان پسری جوان است که دستیار پدر در یک قایق آذوقه است.

شورای ملی ترویج کتاب سنگاپور تصدیق می‌کند که کودکان نیازمند مطالعات خاص هستند، ولی ظاهراً نویسندگان، تصویرگران و ناشران در این زمینه چندان تشویق نمی‌شوند و انگیزه‌ای برای تولید کتاب‌های بومی کودکان، با کیفیت بالا ندارند.

کره

کشور کره تاریخی دو هزار ساله دارد، ولی در بیشتر این مدت، تحت تسلط چین بوده است. کشور کره با الحاق به ژاپن در سال ۱۹۱۰، به شدت تحت تأثیر ادبیات آن کشور قرار گرفت. با این حال، در خلال دوره طولانی تسلط خارجی‌ها، افکار ناسیونالیستی از طریق ادبیات عامیانه

قدیم حفظ گردید. پانگ چوانگ هوآن (Pang chong - hwan)، تحصیلات ژاپنی خود را در خدمت نیاز کره‌ای‌ها قرار داده است. او به تحصیل کودکان کره‌ای به زبان ملی خودشان اعتقاد دارد و با توجه به فراگیری ترانه‌های فولکلوریک، اشعار کره‌ای را در یکی از موزون‌ترین آوازه‌های ژاپنی گنجانده است. سپس یان سوک - چانگ (sok-chung Yun)، در اشعار و ترانه‌های خود، این کار را پی گرفت و به این ترتیب، نوعی ادبیات بومی برای کودکان کره‌ای شکل یافت.

پس از سال ۱۹۴۵ و تقسیم کشور، کره شمالی، در تهیه کتاب، الگوی آموزشی روسیه را در پیش گرفت و کره جنوبی از آمریکا الگوبرداری کرد. در سال ۱۹۶۲ واقعه ادبی مهمی در کره جنوبی رخ داد و آن انتشار مجموعه ده جلدی (Hanguk adong munhak Tokpon) بود. این ده جلد شامل اشعار کودکان، داستان‌های کوتاه، نمایش نامه، شعر و حتی رمان‌های کوتاه همراه با تصاویر جالب است. سپس در سال ۱۹۷۸، نهاد ادبیات کودک جدید کره، در شهر سئول تأسیس گردید.

اندونزی

کشور اندونزی تا سال ۱۹۴۹، مستعمره هلند بود و زبان‌های هلندی و انگلیسی، زبان‌های اصلی نهادهای آموزشی آن کشور محسوب می‌شدند. اکنون زبان رسمی این کشور، زبان ماهاسای اندونزی است که زیر مجموعه زبان مالزیایی محسوب می‌شود.

ادبیات کلاسیک اندونزی، متأثر از ادبیات سانسکریت، عربی و فارسی است. در چند سال اخیر، بازنویسی داستان‌های قدیمی به صورت ادبیات کودک انجام گردیده است. اندونزی در ASEAN «پروژه انتشارات مشترک» شرکت دارد و در سال ۱۹۸۷، حرکتی جدی در رشد و ترویج ادبیات کودک از سوی مورتی بنانتا (Murti Bunanta) مطرح گردید که به تأسیس انجمن ترویج ادبیات کودک در سال بعد انجامید و در سال ۱۹۷۱، به بخش ملی IBBY تبدیل شد.

هاردیونو (Hardiyono) که از سال ۱۹۷۱ به کار تصویرگری آثار کودکان پرداخت، در سال ۱۹۹۱ اولین جایزه مسابقه تصویرگری IBBY اندونزی را از آن خود کرد.

توتی مکلیس (Teoty Maklis)، در تألیف کتاب‌های خردسالان و استفاده مکرر از مضامین محیط زیستی پیشتاز است. کتاب‌های «غاز ممنوعه» (Gva Terlarang) و «مرد و چهار دوستش» (teman Made Dan Enpat)، از آثار برجسته سویادی (Suyadi) به شمار می‌رود که تصویرگری آن‌ها نیز برعهده خود وی بوده است. سلیم ام (Salim.M)، به لزوم تولید کتاب‌های کودکان با تصاویر بومی توجه کرد. دوینتوستیوان (Dwianto Setyawan) که ابتدا برای بزرگسالان کتاب می‌نوشت، پس از شکل‌گیری جریان کتاب‌های ترجمه در اندونزی، به خصوص ترجمه آثار انید بلایتون، به تألیف آثار کودکان ترغیب شد که داستان‌های کوتاه، ماجراهای دنباله‌دار و کتاب‌های مصور برای رفع نیاز سنین ۱۳-۱۱ ساله، حاصل کار اوست.

با توجه به این آثار و نیز آثار سایر نویسندگان و تصویرگران فعال در تولید کتاب‌های کودکان، صحنه ادبیات کودک در اندونزی، به سرعت در حال پیشرفت است.